exèrcit otomà

Autor:
Data de publicació: 22-10-2023

Part d'una sèrie sobre

Militars de l'Imperi
Otomà

mostrar
Exèrcit clàssic (1451-1826)

mostrar
Període de reforma

mostrar
Exèrcit modern (1861-1922)

mostrar
Armada

mostrar
Aviació

mostrar
Conflictes

Reclutament

v
t
e

L'exèrcit otomà va ser l'estructura militar establerta per Mehmet II, durant la seva reorganització de l'estat i l'exèrcit. Aquesta va ser la reorganització més important després de l'exèrcit permanent de geníssers d'Orhan que es pagaven amb salari en lloc de botí o feus. Aquest exèrcit va ser la força durant l'ascens de l'Imperi Otomà. L'organització era doble, central (kap?kulu) i perifèrica (eyalet). Aquest exèrcit va ser forçat a dissoldre's pel sultà Mahmud II el 15 de juny de 1826 en el que es coneix com a Incident Auspicious, que va seguir un esforç de reforma d'un segle.

Els otomans van ser un dels primers estats a mantenir un exèrcit permanent a Europa des de l'Imperi Romà. La força es va originar al segle 14.

Contingut

Unitats
Infanteria
Geníssers
Els geníssers eren unitats d'infanteria d'elit creades pel sultà Murat I. Van formar les tropes i guardaespatlles del sultà otomà i es van convertir en una força famosa el 1383. Eren unitats que formaven els contingents d'infanteria de les tropes domèstiques del sultà otomà, reclutades mitjançant el procés de devshirme. A tots els efectes pràctics, els geníssers pertanyien al sultà, portant el títol de kap?kulu (Subjecte de la porta) indicant el seu vincle col·lectiu amb el

sultà. Als geníssers se'ls va ensenyar a considerar el cos com la seva llar i família, i al sultà com el seu pare de facto. El cos de geníssers era significatiu en diversos aspectes. Els geníssers portaven uniformes, eren pagats en efectiu com a soldats regulars i marxaven a la música distintiva, pel mehter. Els geníssers van ser una unitat militar formidable en els primers segles, però a mesura que Europa occidental va modernitzar la seva organització militar i tecnologia, els geníssers es van convertir en una força reaccionària que es va resistir a tots els canvis. Gradualment, el poder militar otomà va quedar obsolet, però quan els geníssers van sentir que els seus privilegis estaven sent amenaçats, o els forasters volien modernitzar-los, o podrien ser substituïts pels seus rivals de cavalleria, es van aixecar en rebel·lió.

Indonèsia
La història de Yaya es remunta a les primeres forces militars otomanes que consistien en cavalleria nòmada irregular i infanteria lleugera voluntària. Aquestes unitats eren eficients contra els senyors feudals bizantins locals, però eren incapaços de capturar castells fortificats per assalt directe. Establert pel sultà Orhan durant la reorganització militar d'Alaeddin Pasha a mitjans de la dècada de 1320.

Yaya i Musellem amb el temps van perdre les seves qualitats marcials originals.

Infanteria

Janissary (1805)

Agha dels geníssers (segle 18)

Janissary (segle 16)

Agha dels geníssers (segle 16)

Oficial genísser amb rang de paixà (segle 16)

Cavalleria
Les Sis Divisions de Cavalleria, també conegudes com a Kap?kulu Süvarileri ("Cavalleria domèstica dels esclaus de la porta"), va ser un cos de soldats de cavalleria d'elit de l'exèrcit de l'Imperi Otomà. No hi havia realment sis, sinó quatre, divisions al cos. Dues de les sis eren subdivisions.

Silahdars
Els Silahdars (del persa, traduït aproximadament com "homes en armes") foren una divisió de guardaespatlles del sultà, sota el comandament del Silahdar Agha.

Els silàhdars eren escollits entre els millors guerrers. Qualsevol soldat otomà que cometés una acció significativa en el camp de batalla podia ser promogut a la divisió de Silahdar, encara que normalment els membres d'altres unitats muntades, com Timarli Sipahis o una de les altres menys prestigioses de les quatre divisions de Kapikulu Sipahis, eren promoguts d'aquesta manera. Els soldats d'infanteria van haver d'allistar-se com a serdengecti (literalment significa donador del seu cap) i sobreviure a missions suïcides per unir-se a la divisió Silahdar. Si un genísser arribava a ser un silahdar, altres membres de la divisió amb antecedents de cavalleria el menyspreaven i els antics genísers el consideraven un traïdor, però com que la posició i la riquesa d'un silahdar era tan atractiva, els genísers i altres soldats encara s'allistaven per a missions suïcides.

Sipahi
(persa: "soldat") Sipahi es refereix a tota la cavalleria pesant europea nascuda lliurement excepte ak?nc?s i genets tribals de l'exèrcit otomà. La paraula s'utilitzava gairebé com a sinònim de cavalleria.

Ak?nc?
Els ak?nc? eren cavalleria lleugera irregular, divisions escoltes i tropes avançades. Van ser una de les primeres divisions a enfrontar-se als militars contraris i eren coneguts per la seva destresa en la batalla. Sense sou vivien i operaven com a assaltants a les fronteres de l'Imperi Otomà, subsistint totalment en el saqueig.

Els Ak?nc? van continuar servint fins al 1595, quan després d'una gran incursió a Valàquia van ser dissolts pel Gran Vezir Koca Sinan Pa?a. [1]

Cavalleria

Sipahi

Sipahi

Silahdar

Artilleria
En aquesta secció, el cos d'artilleria (Topçu Oca??: literalment el cor dels artillers), el cos d'armadures (Cebeci Oca??: literalment el cor dels cuirassats), els carros d'artilleria (Top Arabac?lar? Oca??: literalment el foc dels carros d'artilleria), els bombarders (Humbarac? Oca??: literalment el foc dels bombarders), els miners (La??mc? Oca??: literalment el cor dels miners)

Topçu
El Topçu Oca?? (cos d'artilleria) era responsable de l'ús de peces d'artilleria. No està clar quan l'artilleria va ser utilitzada per primera vegada per l'exèrcit otomà. Encara que alguns argumenten que els otomans van utilitzar canons en les batalles de Kosovo (1389) i Nicòpolis (1396), és cert que l'artilleria va ser utilitzada rutinàriament en la dècada de 1420.[2] No obstant això, l'altre argument afirma que els canons de camp van entrar en servei poc després de la Batalla de Varna (1444) i més segurament utilitzats en la Segona Batalla de Kosovo (1448). [3] Les unitats especialitzades 'topçu' o artilleria estaven formades principalment per cristians; unitats com Tayfa-i Efreciye. En el setge de Bagdad on els otomans van reconquerir la ciutat als perses (1638), artillers d'ascendència europea van servir a les línies. [3]

Cebeci
No es coneix la data exacta de fundació dels Cebeci, però va ser al segle 15. [4] El seu comandant es deia Cebeciba??. La unitat era petita i seleccionada, no comptava amb més de 625 homes el 1574. [5] La unitat Cebeci s'encarregava del manteniment i manteniment de l'armament. També s'encarregaven de transportar les armes fins on es necessitaven. [5] Durant temps de pau, van mantenir l'armament en arsenals (cefanes).

Humbarac?
Article principal: Humbarac?

Els Humbarac? Oca?? (Bombarders) eren els encarregats de fabricar, transportar i utilitzar canons (humbara). El Cos Humbaraci va sorgir al segle 16 després que un comandant d'artilleria Mustafà havia fos el primer canó de bronze. Al segle 18 es van convertir en la unitat més disciplinada de l'exèrcit otomà. El 1826, durant l'incident auspici, Humbaracis va donar suport al govern. [6][7]

Artilleria

Topçu, 1551

Topçu

Cebeci

Totes les branques d'artilleria

Unitats de suport
Els exèrcits otomans es distingien dels seus contemporanis a Occident no pel predomini numèric de les seves forces militars, sinó per la minuciositat del suport administratiu i general que els mantenia sobre el terreny. [8] El sistema de suport auxiliar també va diferenciar l'exèrcit clàssic dels seus contemporanis. Els geníssers feien la guerra com a part d'una maquinària militar ben organitzada. L'exèrcit otomà tenia un cos per preparar el camí, un cos per posar les tendes al davant, un cos per coure el pa. El cos de cebeci portava i distribuïa armes i municions. El cos de geníssers tenia els seus propis auxiliars mèdics interns: cirurgians musulmans i jueus que viatjaven amb el cos durant les campanyes i havien organitzat mètodes per traslladar els ferits i els malalts a hospitals itinerants darrere de les línies. [9]

Banda militar
Es creu que les bandes militars otomanes són la varietat de banda de marxa militar més antiga del món. Tot i que sovint se'ls coneix per la paraula derivada del persa mehter a Occident, aquesta paraula, pròpiament parlant, es refereix només a un sol músic de la banda.

Unitats paramilitars
Els otomans tenen forces organitzades com un grup complementari però no directament incorporat a un exèrcit regular.

Derbendjis
Els dervendjis eren les unitats auxiliars militars otomanes més importants i més grans, normalment encarregades de vigilar carreteres importants, ponts, guals o ports de muntanya. Normalment, a la població d'un poble sencer prop d'algun pas important se li assignaria l'estatus de derbendci a canvi d'exempcions fiscals. En rehabilitar els Derbendcis, els otomans van alliberar les unitats militars convencionals de tasques internes rutinàries, com ara vigilar i reparar carreteres, ponts.

No combatent

Banda militar, Mehter

Cuina, portant kazan.

Cuina, Cap de cuina

Organització
Les unitats estaven organitzades en un doble sistema. Les unitats del sultà que es diu Kapi Kulu i les unitats provincials.

Kapi Kulu (del sultà)
El títol "kapikulu" (Subjecte de la porta) indica el seu vincle col·lectiu amb el sultà.

Kapikulu va ser comandat i pagat per alguns terratinents importants que van obtenir el poder i es van convertir en una mena de classe noble. Els mercenaris es van convertir en una eina per al seu ascens al predomini sobre el sultà, que simplement no es podia permetre el luxe de contractar tants mercenaris que superarien en nombre als seus nobles. Per tant, a mitjans del segle 14, Murat I va construir el seu propi exèrcit personal d'esclaus anomenat kapikulu. La nova força es basava en el dret del sultà a una cinquena part del botí de guerra, que interpretava que incloïa captius presos en batalla. Els esclaus captius eren convertits a l'islam i entrenats al servei personal del sultà.

Les unitats Kapi Kulu són: Infanteria (Geníssers, Yaya) Cavalleria (Silahtar, Sipahi) Artilleria (Topçu, Cebeci, Humbarac?) No Combatent (Banda militar)

Kazasker
Un kazasker era un jutge principal sobre els casos que involucraven soldats. Es van nomenar dos kazaskers. Van ser nomenats en funció de la regió de la seva jurisdicció. Es deien Rumeli Kazaskeri i Anadolu Kazaskeri. Estaven subordinats als ?eyhülislam. La capital, Istanbul, no tenia cap kazasker. Els kazaskers van assistir a les reunions del Consell Imperial. [10]

Kapi Kulu

Kazasker

Seguretat del palau.

Provincial (Eyalet)
Mitjançant el sistema timariota (vegeu reclutament) l'Imperi tenia "timariot Sipahi" a tot l'Imperi.

Les unitats provincials són: Timariot Sipahi, Ak?nc?, Derbendcis

Símbols
Banderes
Les banderes militars ocupaven un lloc important. Banderes otomanes separades per divisions (com ara tipus de camps: tripes, quarts, etc.), colors i càrregues (emblemes, inscripcions, lletres), i els colors de les càrregues i les seves propostes. Hi havia moltes banderes otomanes, cadascuna amb un significat específic. Contràriament a l'alfabet llatí, les banderes otomanes (en alfabet àrab les inscripcions sempre es llegeixen de dreta a esquerra), es descriuen des del punt de vista oposat, és a dir, amb la bandera onejant a l'esquerra. Les banderes otomanes tenen diverses formes i són de diferents proporcions, però són predominantment rectangulars i en algunes triangulars. [11] La forma otomana de la mosca és substancial, i és descat. Les banderes rectangulars otomanes (la majoria ho són) tenen una mosca triangular, i solen tenir una vora.

Les banderes exhibien una decidida ideologia d'estat per als otomans. [11] Les banderes militars otomanes eren al més alt nivell. Alguns dels millors trets de les banderes asiàtiques van ser utilitzats pels militars otomans en combinació i sovint amb elaboració. Les banderes àrabs van influir en els turcs d'una manera fonamental, però la tradició turca premusulmana també va ser important, així com les influències de Mesopotàmia, Anatòlia i Pèrsia. Les banderes en general són un producte d'Àsia, també ho són les banderes otomanes, però en aquest període les influències europees no es poden ignorar quan es mira el disseny de la bandera militar otomana. [12]

Com que les banderes formaven part del sistema de senyalització, és important analitzar totes les parts. Els mongols nòmades, veïns propers de les tribus turques, havien utilitzat des de l'antiguitat estàndards totèmics que eren una mena de metall, fusta i pèl d'animal, que els militars otomans van continuar a les seves piscines de bandera (remolcador). [13] Els mongols van aplicar aquests materials a la típica bandera de tela (la bandera de tela és d'origen xinès), els seus emblemes i símbols. Els signes nòmades, amb estàndards de cavall i cua de iac, van ser adoptats pels xinesos, i, viceversa, cosa que fa difícil indicar la font d'alguns d'aquests signes utilitzats a les banderes otomanes. Aquests signes es van mantenir amb les migracions posteriors dels mongols i els turcs. [a][13] Durant el mateix període, se sap molt poc sobre les antigues banderes iranianes (signes). Rastres de l'antiga cultura mesopotàmica, carregada de motius típics d'origen mític, astral i màgic podrien estar en ells. Hi ha banderes perses en pintures en miniatura. Aquestes banderes solen ser petites, tenen diverses formes i colors, i porten inscripcions alcoràniques. [13] Un viatger francès Jean Chardin va deixar algunes descripcions de les banderes safàvides i, segons ell, diferien de les banderes otomanes del mateix període. [14] Les banderes àrabs eren d'importància bàsica per als seguidors de l'islam, inclosos els militars otomans. Els primers califes van intentar mantenir una simplicitat original en els seus signes, apropiada per a una religió ascètica i combativa, però aviat, sota influència persa, l'estil va evolucionar cap a un utilitzant imatges més representatives i pomposes. Igual que en les banderes àrabs, es van trobar sofisticades decoracions abstractes i línies d'inscripcions alcoràniques a les banderes militars otomanes.

A l'exèrcit otomà la pèrdua de signes militars (banderes, etc.) en la batalla es considerava un desastre. Alguns dels senyals (banderes) van ser llançats deliberadament a la direcció de l'enemic que assenyalava per atacar i/o recapturar.

La jerarquia
Les banderes militars no eren totes iguals. Hi havia un ordre d'importància. Cada destacament més gran de l'exèrcit era honrat amb una bandera (sancak). Les unitats més petites tenien banderes anomenades bayrak, amb diversos emblemes utilitzats principalment com a senyals de reconeixement. En batalla eren portats al front. Durant el descans es confia en el terra col·locat davant de la tenda o a sobre.

Sancak-I Serif
L'Estendard Sagrat de Mahoma (Sancak-? ?erif, traduït literalment com l'Estendard Noble) es diu que és l'estendard del mateix Mahoma o almenys que prové de la seva època. L'estendard es va utilitzar per primera vegada en una batalla contra els Habsburg austríacs el 1593 i de nou per a una guerra a Hongria el 1594. Després que Mehmet III prengués l'estendard i guanyés el setge d'Eger el 1596, l'estendard es va convertir en un símbol de victòria per a les forces otomanes. [15] Sancak-I Serif desperta un gran interès i emoció. No obstant això, la incomprensió i la confusió l'envolten, com en la creença, per exemple, que va ser capturada pels cristians a la batalla de Viena el 12 de setembre de 1683. [16][b]

La desacceleració de la guerra va incloure el Sancak-i Serif. Sancak-i Serif s'utilitza com a punt de reunió de les unitats militars. L'estendard es portava ocasionalment a les batalles per encoratjar les tropes i assegurar la victòria. L'estendard

seria tret de la seva caixa pel sultà i fixat a un bastó. El portava des de la Cambra de les Santes Relíquies fins a la Sala del Tron mentre els funcionaris cridaven "Déu és gran". Després d'això, l'estendard va ser portat des de la Sala del Tron fins a la Porta de la Felicitat i col·locat allà. El gran visir rebria l'estendard del sultà en una cerimònia al Saló del Tron. Mentre el gran visir i el ?eyhülislâm hi eren presents, el soldà besava la Santa Estendard i la confiava al seu gran visir amb les paraules: "Us confio l'Estendard Sagrat i vosaltres a Déu. Que Ell sigui el vostre ajudant (una traducció millor: "Que es converteixi en el vostre defensor i partidari"[16])!" [18]

Bandera del sultà
La bandera del sultà és la segona en la jerarquia. Les banderes dels sultans eren privades del sultà i es classificaven segons els noms, títols i autoritat dels seus propietaris. Els seus noms turcs eren Alem-i padisahi (estàndard de Padisah), alem-i Osmani (estàndard otomà) o liwãj-i Sultani (estendard del sultà). Set d'aquestes banderes s'atribuïen al sultà, que aquest nombre corresponia al nombre d'iklims (climes o esferes de la terra) que havien de ser sotmesos pels exèrcits victoriosos de l'islam. [16]

Sanjaks de Paixà
Es tracta de banderes dels alts funcionaris i dignataris. Visirs, beylerbeys i sancakbeys. Eren parcialment imitació de la bandera del sultà, com a senyal de formar part del poble del sultà. Els grans vizers utilitzaven verd, els visirs inferiors carmesí i els beylerbeys feien servir el vermell a la seva bandera. [19]

Banderes tàctiques
Aquests van ser en molts, però no van durar fins als nostres dies. N'hi ha múltiples, fins a 162 recompte de senyals. Sabem que l'ala dreta de l'exèrcit marcada amb banderes vermelles i l'esquerra amb grogues. També sabem que són d'importància tàctica per amagar el nombre exacte de soldats.

La cavalleria, la infanteria i l'artilleria tenien les seves pròpies banderes.

Jerarquia de banderes a partir del llibre de vestuari de Lambert de Vos, 1574

Banderes del sultà

Sanjaks de Paixà

Unitats d'ala dreta (vestuari, tugh defineixen la província)

Unitats d'ala dreta (vestuari, tugh defineixen la província)

Aquest era el símbol de la junta militar de l'Imperi Otomà per matar Mehmet VI.

Tugh
Els exèrcits otomans utilitzaven l'estàndard de cua de cavall o tugh en lloc de banderes.

Personal
Reclutament
Vegeu també: Reclutament a l'Imperi Otomà

Sipahis a la batalla de Viena el 1683Akinjis a Hongria Central, segle 16Setge de Belgrad, 1456, miniatura otomana.

Devshirme
Per tal d'aconseguir la força, Murat II va desenvolupar el sistema dev?irme de reclutament de joves en forma d'impostos dels cristians de l'imperi. Murat va utilitzar la força dels kapikulus i els va enfrontar a la noblesa, obligant-los a pagar impostos o terres perquè el tresor pogués obtenir els diners que necessitava per mantenir l'exèrcit kapikulu. Els geníssers comprenien unitats d'infanteria que formaven les tropes domèstiques i els guardaespatlles del sultà otomà. Les primeres unitats de geníssers eren captius de guerra i esclaus. Després de la dècada de 1380 el sultà Mehmet I va omplir les seves files amb els resultats dels impostos en forma humana anomenats devshirme: els homes del sultà van reclutar diversos nois no musulmans, generalment cristians, al principi a l'atzar, més tard, per estricta selecció, per ser entrenats. Inicialment van afavorir els grecs, els albanesos (que també subministraven molts gendarmes), normalment seleccionant aproximadament un de cada cinc nois d'entre set i catorze anys, però el nombre es podia canviar per correspondre a la necessitat de soldats. A continuació, el devshirme es va ampliar per incloure també serbis, bosnians i altres països balcànics, més tard especialment Ucraïna i el sud de Rússia.

Els geníssers van començar a acceptar la inscripció des de fora del sistema devshirme primer durant el regnat del sultà Murat III i van deixar completament d'inscriure devshirme al segle 17. Després d'aquest període, es van inscriure voluntaris. [9]

Timar
Un timariota o Timarli Sipahi servia a l'Imperi i a canvi se li concedia un feu anomenat timar. Els timariotes s'havien de reunir amb l'exèrcit quan estaven en guerra, i havien de tenir cura de la terra que se li confiava en temps de pau. Quan estava en guerra, el timariot havia de portar el seu propi equip i a més una sèrie de retenidors armats (cebelu).

Azap
A part dels geníssers, el 1389 l'exèrcit otomà va introduir un sistema de reclutament: quan era necessari, cada ciutat i poble estava obligat a proporcionar un reclutament completament equipat a l'oficina de reclutament creada per ordre del sultà. Aquesta nova força d'infanteria irregular es va anomenar azabs i es van utilitzar de moltes maneres: per construir carreteres i ponts per a l'exèrcit, per donar suport als subministraments per a la línia del front, i de vegades fins i tot es van utilitzar com a carn de canó per frenar l'avanç enemic. Els Ba??bozuk, que també eren anomenats Deliba? ("cap boig"), eren una branca dels azabs i eren especialment reclutats entre els sense sostre i els criminals. Eren ferotges, indisciplinats i especialitzats en combats propers.

Durant l'últim quart del segle 16, els azabs van desaparèixer del registre documental otomà. [20]

Sekban
Els otomans van augmentar l'ús de Sekban (reclutes temporals d'infanteria) soldats al segle 17. Tenien una força en temps de guerra d'entre 4.000 i 10.000 homes. [21]

Files
Hi havia dos nivells d'agrupament, aquests eren regiment i

Çorbac? era comandant d'una "orta" (regiment), aproximadament corresponent al rang de coronel.
Boluk-bashi era comandant d'una "bölük" (Companyia), equivalent amb el rang de capità.

Com a terme s'utilitzaven aghas per a tots els nivells de comandants i totes les branques. Correspon a una definició moderna d'oficial, que és un membre d'una força armada o servei uniformat que ocupa un càrrec d'autoritat. Això és com "azap agha" per als comandants dels azaps, "besli agha" per als comandants de besli, "genissers agha" per als comandants del genísser. Això també és cert per exemple el "bölük agha", i l'"ocak agha", els comandants d'un "bölük" i un "ocak" (tropes) respectivament.

ExplícitExacteEquivalent occidental

Soldà
Comandant en Cap

Gran Visir

Mariscal

Pasha

(General de brigada)

Agha
Çorbac?
Coronel

Boluk-bashi
Capità

Nefer
Privat

Entrenament
Els nois Acemi (novells) es reunirien per formar-se a l'escola Enderun "acemi o?lan" de la capital. A l'escola, els joves cadets serien seleccionats pel seu talent en diferents àrees per formar-se com enginyers, artesans, fusellers, clergues, arquers, artilleria, etc.

Producció militar
Tophane-i Amire
El sultà Mehmet II va erigir moltes foneries de canons a Istanbul, la més famosa de les quals és la foneria Tophane que produïa canons de bronze per a la guerra de setge. Va fer grans bombardes que tenien un diàmetre de 60 a 100 cm i només el 1562 va llançar un total de 1012 canons amb un pes total de 481 tones. [22]

La munició utilitzada per les bombardes de bronze eren boles de pedra, d'1 metre de diàmetre i pesaven 400 kg. El transport de només dues bombardes va resultar ser una tasca logísticament difícil. Van ser arrossegats fins a la caiguda de Constantinoble per 70 bous i 1000 homes. La fosa d'aquestes bombardes és descrita per Kritoboulos 1467. Descriu

el motlle d'argila i el nucli que es reforçava amb ferro, fusta, terra i pedra. Es diu que 45 tones de coure i estany es col·loquen en dos forns construïts amb grans blocs de pedra, col·locats amb ciment i coberts per maons de foc i untats amb argila. Els troncs de fusta juntament amb el carbó vegetal es col·loquen a l'interior del forn i tots els forats, excepte els canals d'aixeta, estan tancats. A continuació, es posa a treballar la manxa fins que el metall que hi ha a l'interior estigui en estat fluid. A continuació, s'aboca el bronze líquid al motlle d'argila on després es cisella i es poleix. [22]

Tersâne-i Âmire

Tersâne-i Âmire era la drassana imperial, al Corn d'Or. La drassana va ser fundada sobre el Corn d'Or el 1453, després de la conquesta otomana de Constantinoble, i inicialment anomenada Drassanes de Gàlata. Al segle 16 es va conèixer com el Tersâne-i Âmire i es va ampliar considerablement, amb 140 molls i un mur perimetral per mantenir les mirades indiscretes allunyades dels secrets navals; va prendre el relleu de la drassana principal de Gallipoli. A partir d'aquest moment, el Tersâne-i Âmire va ser el cor de la construcció naval i el govern naval a l'Imperi Otomà. [23] No obstant això, la drassana va patir alts i baixos amb la resta de l'imperi. Hi va haver reformes i ampliacions després de la batalla de Lepant el 1571; el 1601 la drassana tenia 3524 empleats però aquesta va caure a 726 el 1700; Durant aquest període una quantitat creixent de treball va ser realitzat per altres drassanes. Pel regnat d'Abdulmejid I (r. 1839-1861), el Tersane-i Amire havia caigut en l'abandonament i la subinversió; Abdülmecid va iniciar un programa massiu d'inversions que va modernitzar no només el Tersane-i Amire, sinó també les drassanes d'Izmit i Gemlik. [24]

Producció militar

Tophane, dècada de 1890.

Tophane, dècada de 1890.

Equipament

Armes

Les armes de l'exèrcit.

Armes

Braços

Braços

Braços

Armadura corporal

Artilleria

Un dels majors avenços en les armes de foc otomanes es va produir en el regnat de Beyazid II, que va millorar el disseny de peces d'artilleria de campanya i moltes altres armes de foc que van des de mosquets fins a "tufeks". Per afegir a això el segle 16 va portar els últims avenços tècnics en la fabricació d'armes als otomans; en forma de jueus que fugen de la Inquisició espanyola.

L'artilleria otomana era famosa per la mida del seu canó, i el seu nombre; des del canó Abus antipersona, altament mòbil, fins a la massiva Gran Bombarda Turca. Aquestes bombardes van ser producte d'un estudi especialitzat en la producció de "canons gegants" coneguts literalment com a aixafadors de castells 'kale-kob'. Tot i que aquestes armes s'utilitzaven principalment en setges; on van ser llançats al lloc a causa de les dificultats logístiques atribuïdes per transportar-los allà, es van utilitzar fins al 1809 es van utilitzar canons massius de tir de pedra amb cert efecte contra els vaixells britànics durant l'Operació Dardanels, llançant marbre de 1000 lliures amb un abast d'1 milla. La precisió es va aconseguir mitjançant l'ús de trets encoixinats embolicats en pell d'ovella amb piles de pols preparades per mesurar. A diferència de la pólvora europea, es creu que la pols otomana és millor per disparar; Produïa fum blanc en lloc de fum negre.

La batalla més famosa en què es van utilitzar aquestes "bombardes" de bronze és al setge de Constantinoble el 1453. Les bombardes pesaven 19 tones, trigaven 200 homes i seixanta bous a col·locar-se, i només podien disparar set vegades al dia. La caiguda de Constantinoble va ser potser "el primer esdeveniment de summa importància el resultat del qual va ser determinat per l'ús de l'artilleria", quan els enormes canons de bronze de Mehmet II van trencar les muralles de la ciutat, posant fi a l'Imperi Bizantí, segons Sir Charles Oman. [25]

La pistola més utilitzada es coneix com a pistola de batre (darbzen). Aquesta pistola disparava trets de 0,15-2,5 kg de pes. Aquests canons es van utilitzar més en fortaleses, ja que es va donar èmfasi als canons de calibre petit i mitjà. També s'utilitzaven peces de bronze de petit calibre en galions i barques fluvials; Pesaven entre 3,7 i 8,6 kg. No obstant això, la majoria dels vaixells fluvials tenien una armeria de canons de ferro colat que disparaven trets de 500 grams; De mitjana pesaven entre 20 i 40 kg. El 'balyemez' era un canó de pes mitjà i llarg abast que disparava trets de 31 a 74 kg. El '?ahalaz' era un canó lleuger, utilitzat principalment en vaixells fluvials, i era un canó de ferro colat que disparava trets de 500 grams. '?ayha' era una pistola de diverses mides utilitzada predominantment en vaixells fluvials, principalment al

Danubi. Pesava entre 31 i 74 kg. Els segles 16 i 17 van donar lloc a altres tipus de canons que els otomans utilitzaven, com el 'Saçma topu' (tret de raïm) i el 'A?aç topu' (petard). [3][26][27]

Tendes

Tendes

Ciutat militar

Gran Visir

Estils

Molt d'hora 18.

Força
Segle 17
Un exèrcit otomà típic al segle 17 podria estar compost per 50.000 timariotes i 20.000 kapikulu. [8] L'exèrcit otomà era modest per a un imperi la població del qual probablement superava els 20.000.000 a finals del segle 17. [8]

Especial: Artilleria
Tot i que els registres del registre de nòmines no eren bons per mantenir el nombre d'artillers perquè els camarades dels difunts cobraven els diners en nom seu, la taula següent ens dóna una visió clara de les tendències. [26]

La mida del cos d'artilleria otomà 1514-1769

Datar151415271567157415981609166016691687169917021739176 9

Topcu
348
695
1204
1099
2827
1552
2026
2793
4949
4604
1269
7279
1351

Top Arabac?lar?
372
943
678
400
700
684
282
432
670
1074
470
2274
180

Cebeci
451
524
789
625
3000
5730
4180
4789
3503
9629
2462
9877
3691

Total
1171
2162
2671
2124
6527
7960
6488
8014

9122
15307
4201
19430
5222

Bibliografia

Uzunçar??l?, ?smail Hakk? (1988). Osmanl? devleti te?kilat?ndan kap?kulu ocaklar?: acemi oca?? ve yeniçeri oca??. Ankara: Türk Tarih Kurumu. ISBN 975-16-0056-1.
Zygulski, Zdzislaw (1991). L'art otomà al servei de l'imperi. NYU. ISBN 0814796710.
Fanny Davis. Palau de Topkapi a Istanbul. 1970. ASIN B000NP64Z2
Mantran, Robert (1998). La vita quotidiana a Constantinopoli ai tempi di Solimano il Magnifico e dei suoi successori (XVI e XVII secolo) (en italià) (3 ed.). Milà: Rizzoli.

Notes

^ És cert que algunes banderes/rètols ja havien estat portats a Europa per tribus iranianes i arals
^ El rei Sobieski, el propietari de la major part dels trofeus, estava segur que la bandera sagrada es trobava entre els sandjaks caiguts. En una carta del 13 de setembre de 1683, escrita a les tendes ocupades del gran visir, Sobieski va informar a la reina que l'estendard Mahoma donat pel sultà al gran visir seria enviat immediatament a Roma al papa Innocenci XI. Aquesta norma no és ara a Roma. Els turcs havien salvat la seva santa relíquia, que va ser retornada a Belgrad i després a Istanbul. [17]

Referències

^ Història de l'Imperi Otomà i Turquia moderna, Stanford J. Shaw, p. 129[falta l'ISBN]
^ David Nicolle, Angus McBride (1983). Exèrcits dels turcs otomans 1300-1774. Bloomsbury, Estats Units. p. 18. ISBN 978-0850455113.
^ Jump up to:un b c Elgood, Robert (1995). Armes de foc del món islàmic: al Museu Tareq Rajab, Kuwait. Acadèmic de Bloomsbury. ISBN 978-1850439639 - mitjançant la Cerca de llibres de Google.
^ Gabor Agoston-Bruce Masters: Enciclopèdia de l'Imperi Otomà ISBN 978-0-8160-6259-1
^ Jump up to:un b Stanford Shaw. Història de l'Imperi Otomà i Turquia moderna Vol. I, Cambridge ISBN 0-521-29163-1 p. 139
^ "Compte suspès". www.osmanli700.gen.tr.
^ "ottoman-uniforms.com". ww12.ottoman-uniforms.com.
^ Jump up to:un b c Guerra otomana 1500–1700, Rhoads Murphey, 1999, p. 49
^ Jump up to:un b Carsili 411–463, 376–377, 405–406, 66–67, 482–483
^ Mantran (1995), pp. 115–116
^ Jump up to:un b (Zygulski 1991, pàg. 2)
^ (Zygulski 1991, pàg. 3)
^ Jump up to:un b c (Zygulski 1991, pàg. 7)
^ (Zygulski 1991, pàg. 9)
^ Davis (1970), 152
^ Jump up to:un b c (Zygulski 1991, pàg. 17)
^ (Zygulski 1991, pàg. 24)
^ Davis (1970), p. 153
^ (Zygulski 1991, pàg. 26)
^ Mesut Uyar, Edward J. Erickson, A Military History of the Ottomans: From Osman to Atatürk, Pleager Security International, ISBN 978-0-275-98876-0, 2009, p. 62.
^ Guerra otomana 1500–1700, Rhoads Murphey, 1999, p. 190
^ Jump up to:un b L?v, Yaacov (1997). Guerra i societat a la Mediterrània oriental: segles 7-15. Brill. ISBN 9004100326 a través de Google Llibres.
^ Enciclopèdia de l'Imperi Otomà. Publicació d'Infobase. 2010. p. 559. ISBN 978-1438110257.
^ Shaw i Shaw (1977). Història de l'Imperi Otomà i Turquia moderna. Cambridge University Press. p. 75. ISBN 978-0521291668.
^ Holmes, p. 70

^ Jump up to:un b Ágoston, Gábor (2005). Armes per al sultà: poder militar i indústria armamentística a l'Imperi Otomà. Cambridge University Press. ISBN 9780521843133 a través de la Cerca de llibres de Google.
^ David Nicolle, Angus McBride (1983). Exèrcits dels turcs otomans 1300-1774. Bloomsbury, Estats Units. ISBN 978-0850455113.